

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Lukášem Hlouchem, Ph.D., v právní věci žalobkyně: **R. A.**, nar., st. příslušnost, pobytem, zastoupena Mgr. Ing. Janem Procházkou, L.L.M. eur., advokátem, se sídlem Karolinská 654/2, Praha 8, proti žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Jihomoravského kraje**, odbor cizinecké policie, se sídlem Kounicova 24, Brno, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 16. 5. 2016, č. j. KRPB-119044-14/ČJ-2016-060022-50A,

t a k t o:

- I. Žaloba **s e z a m í t á**.
- II. Žalobkyně **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalované **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

Žalobkyně se žalobou domáhá zrušení rozhodnutí žalované ze dne 16. 5. 2016, č. j. KRPB-119044-14/ČJ-2016-060022-50A (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž bylo rozhodnuto o jejím zajištění ve smyslu § 129 odst. 1 a 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) na dobu 32 dnů od okamžiku omezení osobní svobody, tj. od 16. 5. 2016 do 16. 6. 2016, a to za účelem jejího předání do příslušného členského státu Evropské unie (dále jen „EU“) podle Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 ze dne 26. 6. 2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „nařízení Dublin III“ či „Dublinské nařízení“).

II. Napadené rozhodnutí

V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaná odkázala na ustanovení § 129 odst. 1 a 3 zákona o pobytu cizinců a uvedla, že je-li to nezbytné k pokračování přípravy předání nebo průvozu cizince, je policie oprávněna na dobu nezbytně nutnou cizince, který neoprávněně vstoupil nebo pobýval na území, zajistit za účelem jeho předání podle přímo použitelného právního předpisu Evropské unie.

Při rozhodování o zajištění žalovaná vycházela z následujících skutkových okolností. Žalobkyně byla zadržena na území ČR v železniční stanici Břeclav, která cestovala společně se svými třemi dětmi v mezinárodním vlaku EN 476 Metropol. Na výzvu Policie ČR k prokázání své totožnosti a oprávněnosti pobytu předložila cestovní doklad Sýrie č. N008594047, na základě něhož byla hodnověrně ztotožněna. Dalším prověřováním bylo zjištěno, že žalobkyně toho času nedisponuje platným vízem ani jiným dokladem, který by ji opravňoval k pobytu na území ČR. Z tohoto důvodu byla žalobkyně dle ust. § 27 odst. 1 písm. d) zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, zajištěna. Na základě lustrace v systému EURODAC bylo zjištěno, že otisky prstů žalobkyně se shodují se záznamem ID HU1330023189359 z Maďarska. Následně bylo u maďarské policie ověřeno, že žalobkyně podala v Maďarsku dne 11. 5. 2016 žádost o azyl, přičemž azylové řízení nebylo dosud skončeno. Podle sdělení maďarské policie byla žalobkyně povinna zdržovat se do vyřízení její žádosti v ubytovacím zařízení B.

V rámci správního řízení o povinnosti opustit území ČR byl s žalobkyní sepsán protokol o výslechu, do něhož uvedla, že ze Sýrie odcestovala asi před deseti dny se svými dětmi za pomoci převaděče na člunu do Turecka a dále pak do Řecka. Poté pokračovaly pěšky a autobusem až do Maďarska, kde je zadržela maďarská policie. V Maďarsku podepsala žalobkyně nějaké dokumenty a byly jí sejmuty otisky prstů. Spolu s dětmi byla žalobkyně umístěna do tábora, z něhož asi po dvou dnech odešly a nastoupily na vlak jedoucí do Německa. Z tábora žalobkyně odešla, protože se zamýšlela dostat do Německa, kde žije její manžel a kde také chtěla požádat o udělení mezinárodní ochrany. Do ČR žalobkyně jet nechtěla a nemá možnost si zde zajistit obživu ani ubytování. Zda v nějakém státě žádala o udělení mezinárodní ochrany, si není jistá, ale nějaké dokumenty podepsala v Maďarsku.

Z uvedeného je zřejmé, že žalobkyně dne 16. 5. 2016 vstoupila a pobývala na území ČR bez víza a oprávnění k pobytu a dle učiněných zjištění je žalobkyně vedena jako žadatelka o přiznání mezinárodní ochrany v Maďarsku, na jehož území se byla povinna zdržovat do rozhodnutí o její žádosti. Výše uvedené skutečnosti zakládají důvod pro zahájení dublinského řízení. Ze spisového materiálu je doloženo, že zemí příslušnou k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu je Maďarsko, které je první bezpečnou zemí, v níž žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany požádala. Za tímto účelem je Maďarsko povinno žalobkyni přijmout zpět.

Žalovaná dále poukázala na čl. 28 nařízení Dublin III a uvedla, že v daném případě existuje nebezpečí útěku žalobkyně, neboť tato je žadatelkou o mezinárodní ochranu v Maďarsku a měla povinnost setrvat na území tohoto státu až do skončení řízení o podané žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Takto však neučinila. Žalobkyně vstoupila na území EU nelegálně a měla v úmyslu cestovat dále do Německa. Svým jednáním prokázala, že v úsilí o dosažení svého cíle nemá zábrany porušovat právní předpisy upravující vstup a pobyt cizinců na území států EU, přičemž její jednání nedává záruku, že bude dobrovolně vyčkávat na území ČR do doby, než bude předána do země, která je příslušná k posouzení její žádosti o mezinárodní ochranu. Tím je dáno nebezpečí útěku žalobkyně.

Žalovaná zkoumala rovněž možnosti uložení mírnějších opatření, zejména zvláštního opatření za účelem vycestování cizince z území podle ustanovení § 123b zákona o pobytu cizinců, nicméně shledala, že by mírnější donucovací opatření nebyla účinná a uložení zvláštních opatření za účelem vycestování podle ustanovení § 123b zákona o pobytu cizinců by bylo z hlediska jednání žalobkyně nedostačující, a to zejména po zhodnocení popsaného skutkového stavu. V rámci rozhodování o zajištění se žalovaná zabývala tím, zdali je předání žalobkyně potenciálně možné a zdali nebude nepřiměřeně zasaženo do jejího soukromého a rodinného života. K tomu žalovaná uvedla, že žalobkyně přicestovala do ČR se svými dětmi, s nimiž bude společně umístěna do zařízení pro zajištění cizinců. Zařízení je pro pobyt rodin s nezletilými dětmi náležitě uzpůsobeno. Pokud se jedná o potencialitu předání do Maďarska, zde žalovaná uvedla, že Maďarsko je považováno za bezpečnou zemi dodržující právní předpisy na ochranu uprchlíků. Žalovaná rovněž poukázala na skutečnost, že podle statistických údajů uvedených na stránkách Ministerstva vnitra je zřejmé, že procento předaných osob v rámci dublinského řízení do Maďarska vzrostlo, jelikož např. za listopad roku 2015 bylo do této země předáno 40 osob. Proto považovala žalovaná předání žalobkyně za realizovatelné.

Při stanovení délky zajištění žalovaná vycházela ze lhůt stanovených v čl. 28 nařízení Dublin III a lhůty podle ust. § 27 odst. 3 zákona o Policii České republiky a rozhodla o zajištění žalobkyně po dobu 32 dnů. Přitom má žalovaná za to, že tato doba je v souladu s relevantní judikaturou Nejvyššího správního soudu, konkrétně rozsudkem č. j. 7 Azs 11/2015-32.

III. Žaloba

V žalobě ze dne 2. 6. 2016 žalobkyně předně namítá, že se žalovaná nedostatečným způsobem vypořádala s otázkou potenciality jejího předání do Maďarska. Konkrétně pouze konstatovala, že předání do Maďarska bylo v některých případech fakticky realizovatelné. Žalovaná však tyto závěry nikterak neodůvodnila a vůbec se nezabývala tím, zda v Maďarsku nedochází k systematickým nedostatkům v azylovém řízení, které by bránily předání žalobkyně do této země, a tudíž i naplnění účelu zajištění. Žalobkyně konstatuje, že její předání do Maďarska není právně možné, a to z důvodu existence závažných důvodů se domnívat, „že *dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení*“ ve smyslu čl. 3 odst. 2 Dublinského nařízení. V důsledku této absence reálného předpokladu předání do Maďarska je přitom i zajištění žalobkyně za tímto účelem nezákonné. Za tyto nedostatky žalobkyně považuje následující okolnosti: 1. S ohledem na skutečnost, že žalobkyně přicestovala na území Maďarska ze Srbska a Srbsko je Maďarskem považováno za třetí bezpečnou zemi, hrozí, že žalobkyně bude deportována do Srbska, aniž by byla její žádost meritorně přezkoumána. 2. I v případě, že by byla žádost žalobkyně o mezinárodní ochranu v Maďarsku meritorně projednána a zamítnuta, žalobkyně nedisponuje v Maďarsku prostředkem nápravy, který by bylo možné považovat za účinný ve smyslu čl. 13 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.

Ve vztahu k prvnímu nedostatku žalobkyně odkazuje na rozsudky Krajského soudu v Praze č. j. 49 Az 109/2015-74 a č. j. 49 Az 110/2015-79, oba ze dne 14. ledna 2016. Pokud se jedná o druhý zmiňovaný nedostatek, poukázala žalobkyně na zprávy organizace Hungarian Helsinki Committee popisující aktuální azylový systém v Maďarsku. Z těchto zpráv vyplývá, že je-li žádost o mezinárodní ochranu meritorně přezkoumána a není-li shledána jako důvodná, může se cizinec obrátit s žádostí o přezkum takového rozhodnutí na

soud. V takovém případě však platí, že „podání žaloby proti rozhodnutí o zamítnutí žádosti nemá ze zákona odkladný účinek“. Tím se však žaloba jako prostředek nápravy bez dalšího stává neúčinnou ve smyslu čl. 13 ve spojení s čl. 3 Evropské úmluvy. Jak totiž v minulosti konstatoval Evropský soud pro lidská práva (dále jen „ESLP“), v případech, kdy hrozí cizinci navrácení do země, ve které existuje nebezpečí nelidského či ponižujícího zacházení (spočívající v tomto případě v nebezpečí řetězové deportace ze Srbska do země původu z důvodu absence efektivního azylového mechanismu v této zemi), „článek 13 vyžaduje, aby dotčená osoba měla přístup k oprávněmu prostředku, jenž má ze zákona odkladný účinek“ (ESLP, *Gebremedhin v. Francie*, č. 25389/05, rozsudek z 26. dubna 2007, § 66). Tento požadavek však v případě Maďarska zjevně splněn není. Na uvedeném hodnocení nic nemění ani fakt, že cizinec může soud o přiznání odkladného účinku požádat. Jak totiž uvedl ESLP, odkladný účinek musí mít žaloba automaticky (*de plein droit*), tj. nezávisle na úvaze soudu, zda odkladný účinek žalobě přizná či nikoliv. Navíc, je-li žádost o mezinárodní ochranu zamítnuta, disponuje cizinec pro podání žaloby lhůtou osmi dnů (viz opět zpráva organizace Hungarian Helsinki Committee, s. 4). Tato lhůta se velmi přibližuje lhůtě sedmi dnů, o které Ústavní soud ČR prohlásil, že je neslučitelná s čl. 13 Evropské úmluvy (nález ze dne 1. 12. 2009, Pl. ÚS 17/09, č. 9/2010 Sb.).

Žalobkyně tedy shrnuje, že v případě Maďarska dochází k systematickým nedostatkům ve smyslu čl. 3 odst. 2 Dublinského nařízení, pokud jde o azylové řízení, a Maďarsko proto není možné považovat za stát, který by byl v souladu s Dublinským nařízením odpovědný za posouzení azylové žádosti podané žalobkyní. Pokud tedy napadeným rozhodnutím došlo k zajištění žalobkyně za účelem předání do tohoto státu, jde o rozhodnutí, které je nezákonné. Na uvedeném závěru nic nemění ani skutečnost, že navzdory uvedeným nedostatkům k předávání do Maďarska ze strany České republiky reálně dochází (na což poukazuje žalovaná ve svém rozhodnutí).

IV. Vyjádření žalované

Žalovaná se vyjádřila v tom smyslu, že napadené rozhodnutí považuje za zcela zákonné. Pokud se jedná o posuzování existence systematických nedostatků v maďarském azylovém řízení, odkazuje žalovaná na názor Krajského soudu v Brně obsažený v rozsudku ze dne 23. 3. 2016, sp. zn. 33 Az 18/2016.

K námitkám týkajícím se Srbska žalovaná uvedla, že řada zemí (mezi nimi i ČR, Německo, Dánsko, Rakousko či Spojené království) považuje Srbsko za bezpečnou třetí zemi. Žalovaná poukázala i na závěry obsažené v rozsudku Soudního dvora EU (dále jen „SDEU“) ve věci C-695/15 PPU *Shiraz Baig Mirza v. Bevándorlási és Állampolgársági Hitaval* ze dne 17. 3. 2016, v němž SDEU konstatoval, že v rámci přijetí žadatele o mezinárodní ochranu zpět Dublinské nařízení neukládá příslušnému členskému státu povinnost informovat členský stát, který žadatele přemísťuje, o obsahu svých vnitrostátních předpisů v oblasti vracení žadatelů do bezpečných třetích zemí a o své správní praxi v dané oblasti. SDEU shrnul, že absence komunikace v tomto ohledu mezi oběma členskými státy nezasahuje do práva žadatele na účinný oprávný prostředek proti rozhodnutí o přemístění a rozhodnutí o mezinárodní ochraně, které je zaručeno unijním právem.

Pokud se jedná o argumentaci žalobkyně nálezem Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 17/09 ze dne 1. 12. 2009, poukazuje žalovaná na skutečnost, že v tomtéž nálezu se Ústavní soud zabýval též námitkou Ministerstva vnitra, že praxe rozdílných lhůt pro tzv. standardní azylové procedury a zrychlené řízení je naprosto běžná i v jiných členských státech EU,

přičemž lze nalézt i lhůty kratší. K tomu Ústavní soud konstatoval, že hodnocení ústavnosti délky lhůty je hodnocením kontextuálním a nelze k němu tedy přistupovat izolovaně, neboť závisí i na množství dalších faktorů. Žalované tedy není zřejmé, jak může žalobkyně bez dalšího, pouze vytržením jedné pasáže dotčeného maďarského právního předpisu, usuzovat na závadnost lhůty k uplatnění opravného prostředku. Pokud se jedná o otázku dokazování obsahu relevantní maďarské právní úpravy, odkazuje žalovaná opětovně na rozsudek Krajského soudu v Brně sp. zn. 33 Az 18/2016.

Žalovaná shrnuje, že osobám navraceným na základě dublinského řízení do Maďarska jsou zajištěny standardní podmínky azylového řízení, a to v souladu s Evropskou úmluvou a předpisy komunitárního práva. Konkrétně je jim umožněno opakovaně požádat o udělení mezinárodní ochrany, je s nimi veden pohovor, jsou poučeni o povinnosti prokázat důvody, pro které o mezinárodní ochranu žádají, a v případě zamítnutí žádosti z důvodu nepřipustnosti jim právní řád umožňuje podat proti rozhodnutí žalobu k nezávislému soudu.

Pro úplnost žalovaná dodává, že pokud by bylo Maďarsko považováno za zemi, v níž hrozí žadatelům nelidské či ponižující zacházení, stěží by mohlo patřit mezi státy, které si na základě tzv. kvót mají mezi sebou přerozdělit v rámci systému relokací migranty z Itálie a Řecka, přičemž Maďarsku připadla podle těchto kvót povinnost převzít 306 migrantů z Itálie a 988 migrantů z Řecka.

V. Posouzení věci krajským soudem

O žalobě Krajský soud v Brně (dále jen „krajský soud“) rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 zák. č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“), a ve smyslu § 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců ve věci rozhodl bez jednání, neboť účastníci jeho nařízení nepožadovali a krajský soud neshledal v posuzované věci nařízení jednání jako nezbytné.

Napadené rozhodnutí krajský soud přezkoumal v řízení podle prvního dílu hlavy druhé s.ř.s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanoveních § 71 odst. 1 písm. c), d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s.ř.s., přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu zjištěného k datu vydání napadeného rozhodnutí. Krajský soud dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná**, přičemž se řídil následujícími úvahami.

Mezi stranami není sporný skutkový stav, který je dokumentován ve správním spisu žalované, který měl krajský soud při svém rozhodování k dispozici a z něhož vycházel. Všechny žalobní námitky v zásadě míří k posouzení přezkoumatelnosti a zákonnosti napadeného rozhodnutí, a to i ve vazbě na zachování základních lidských práv žalobkyně, která jsou podle jejího názoru v důsledku zajištění za účelem předání do Maďarska dotčena.

Kritéria pro určení členského státu EU příslušného pro posouzení žádosti o mezinárodní ochranu jsou obsažena v čl. 8 a násl. Dublinského nařízení. Podle čl. 3 odst. 2 tohoto nařízení pak platí, že pokud nelze podle těchto kritérií určit příslušný členský stát, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný první členský stát, ve kterém byla žádost podána.

Podle čl. 3 odst. 2 věty druhé nařízení Dublin III přemístění žadatele do primárně příslušného členského státu brání existence závažných důvodů se domnívat, že dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů

v daném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu článku 4 Listiny základních práv Evropské unie.

Pokud žalobkyně namítala, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné vzhledem k otázce jejího navrácení do Maďarska, které je dle čl. 3 odst. 2 Dublinského nařízení státem příslušným k posouzení její žádosti o mezinárodní ochranu, a to zejména z důvodu absence úvah stran možné existence systematických nedostatků v maďarském azylovém řízení, krajský soud se s tímto názorem neztotožnil. Je zřejmé, že žalovaná se dostatečně zabývala tím, zda Maďarsko splňuje kritéria pro to, aby do něj žalobkyně mohla být předána, aniž by byly v ohrožení základní zásady mezinárodního uprchlického práva a lidskoprávní standardy. Krajský soud považuje za nutné vyzdvihnout povahu řízení o zajištění cizince dle ust. § 129 zákona o pobytu cizinců, jehož účelem není s konečnou platností posoudit, do kterého členského státu bude cizinec na základě kritérií obsažených v nařízení Dublin III předán, či dokonce zda k předání skutečně dojde, ale pouze zabezpečit, že cizinec vyčká výsledku dublinského řízení, v jehož závěru teprve může (ale rovněž nemusí) dojít k vydání rozhodnutí o předání cizince do jiného členského státu EU (k tomuto viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010 - 150). Krajský soud si je rovněž vědom toho, že aby mohlo být zajištění realizováno, musí směřovat k legitimnímu cíli, z čehož pak lze dovodit, že již ve fázi rozhodování o zajištění je nezbytné do jisté míry posuzovat též potencialitu předání cizince do dotčeného členského státu. Přesto však nelze dle názoru krajského soudu na správní orgány rozhodující o zajištění cizince klást v tomto směru totožné požadavky jako na správní orgány rozhodující v řízení dublinském, neboť až v tomto řízení je dán prostor pro důkladné posouzení otázky přípustnosti předání cizince z hlediska případné rozpornosti se závazky ČR na poli práva evropského a mezinárodního, zejména v oblasti ochrany základních lidských práv. Tímto krajský soud nenaznačuje, že by snad správní orgány rozhodující o zajištění měly na hodnocení otázky potenciality předání (a tedy i existence účelu zajištění) zcela rezignovat, je však přesvědčen, že ve stádiu zajištění cizince není nutné vyžadovat při posuzování potenciality předání cizince dodržení tak vysokého standardu, jako je tomu v průběhu řízení dublinského. Zajištění cizince tak bude vyloučeno zejména tehdy, je-li *a priori* zřejmé, že cíl, jehož má být dosaženo, je nedovolený či že takového cíle nelze dosáhnout – např. pokud by byly transfery do dotčeného členského státu zcela zastaveny, nebo pokud by bylo ze strany EU či na úrovni vnitrostátních ústředních orgánů státní správy vydáno stanovisko k nepředávání cizinců do dotčeného členského státu. V ostatních případech je však třeba vycházet z domněnky, že azylová procedura ve všech členských státech EU splňuje veškeré na ni kladené požadavky a nevykazuje systematické nedostatky ve smyslu čl. 3 odst. 2 Dublinského nařízení.

K tvrzení žalobkyně o hrozbě deportace z Maďarska do Srbska pak krajský soud poukazuje na rozsudek SDEU ve věci C-695/15, o předběžné otázce Debreceni Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság, ze dne 17. 3. 2016 (dostupný na <http://curia.europa.eu/>). Předmětem sporu bylo v dané věci posouzení možnosti vrácení žadatele o mezinárodní ochranu členským státem do třetí bezpečné země poté, co byl do tohoto členského státu přijat zpět na základě výsledku dublinského řízení. Pro účely předmětného řízení před krajským soudem je přitom podstatné, že SDEU (který se v zásadě ztotožnil s názorem prezentovaným generální advokátkou Juliane Kokott) nikterak nezpochybnil možnost vrácení žadatele o mezinárodní ochranu Maďarskem do jiného státu, který považuje za bezpečnou zemi (v daném případě taktéž Srbsko). V této souvislosti SDEU konstatoval, že „[v]zhledem k tomu, že příslušný členský stát není v rámci postupu přijetí žadatele zpět povinen informovat členský stát, který žadatele přemísťuje, o své platné právní úpravě, která stanoví domněnku nepřípustnosti

žádosti o mezinárodní ochranu v případě žadatele, který přišel na jeho území z bezpečné třetí země, která je definována podle uvedené právní úpravy, nejsou tím, že tyto informace nebyly sděleny, dotčena práva žadatele. Žadatel má kromě toho ve vztahu k rozhodnutí o žádosti o mezinárodní ochranu v příslušném členském státě právo na podání účinného opravného prostředku podle článku 46 směrnice 2013/32 k soudu tohoto členského státu, které mu umožňuje napadnout podle jeho individuální situace na základě článku 38 či článku 39 této směrnice rozhodnutí, které se opírá o vnitrostátní právní předpisy vymezující bezpečné třetí země.“ Krajský soud je tedy přesvědčen, že připouští-li maďarská právní úprava potenciální vrácení žadatelů o mezinárodní ochranu do Srbska, jakožto bezpečné země, nemůže tato skutečnost sama o sobě být vnímána jako překážka pro zajištění žalobkyni.

Pokud žalobkyně dále namítala, že v případě zamítnutí žádosti o mezinárodní ochranu v Maďarsku po jejím meritorním přezkumu neexistuje prostředek nápravy, který by bylo možné považovat za účinný ve smyslu čl. 13 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, pak k tomu krajský soud uvádí následující. Mezi stranami je nesporné, že proti rozhodnutí Maďarska o žádosti o udělení mezinárodní ochrany lze brojit za použití opravných prostředků. Krátké lhůty pro podání těchto opravných prostředků, kterými žalobkyně argumentuje, pak mohou samy o sobě jen stěží založit existenci systémových nedostatků ve smyslu čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III, neboť nepůsobí přímý zásah do právní sféry cizince, k němuž by mohlo dojít pouze tehdy, pokud by lhůta byla stanovena v natolik krátké době, že by bylo podání opravného prostředku fakticky znemožněno a účinná ochrana práv by byla v řízení o opravných prostředcích vyloučena. Dokazování obsahu cizí právní úpravy, které by bylo třeba k ověření jejího obsahu, žádná ze stran nenavrhl a ani krajský soud je nepovažoval pro posouzení věci za nezbytné. Na okraj krajský soud připomíná, že na cizí vnitrostátní právní úpravu nepůsobí maxima *iura novit curia* (viz k tomu obdobně Potěšil, L., Šimíček, V. a kol. Soudní řád správní. Komentář. Praha: Leges, 2015, s. 456).

Argumentovala-li žalobkyně podpůrně nálezem Ústavního soudu ČR ze dne 1. 12. 2009, sp. zn. Pl. ÚS 17/09 (přístupný na <http://nalus.usoud.cz>), jímž byla zrušena kratší sedmidenní lhůta pro podání žaloby proti rozhodnutí ministerstva o zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodné, pak k tomu krajský soud uvádí, že závěry tohoto nálezu jsou určeny specificky pro prostředí českého správního soudnictví a podmínky českého ústavního pořádku, a proto je lze pouze obtížně přenášet do prostředí maďarské právní úpravy. Přitom nelze odhlédnout od zcela odlišného kontextu, v němž byl závěr Ústavního soudu vysloven a předmětná lhůta pro podání žaloby zrušena (tzn. zejména diferenciací mezi jednotlivými skupinami žadatelů o mezinárodní ochranu), a současného kontextu tzv. migrační krize, za níž řada členských států EU znovu přistupuje ke změně své právní úpravy azylového práva ve smyslu zefektivnění azylového řízení a jeho soudního přezkumu. Tento trend je ostatně patrný i z jednání institucí EU a chystaných změn právní úpravy společného azylového systému (zejm. zavedení společného seznamu bezpečných zemí, posílení efektivity návratové politiky atd., viz k tomu kupř. <http://www.mvcr.cz/migrace/clanek/rada-ministru-jednala-v-lucemburku-o-kvotach-i-o-revizi-dublinkseho-systemu.aspx>).

Lze tedy shrnout, že podle přesvědčení krajského soudu žalobkyně nikterak neosvědčila, že by jí v důsledku aktuálního stavu maďarského azylového systému hrozil zásah do jejích základních lidských práv, který by bylo možno zohlednit ve smyslu čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III. Za těchto okolností, a za situace, kdy ani samotnému žalovanému nejsou z jeho úřední činnosti známy žádné důvody, které by předání žalobkyně do Maďarska bránilo,

nelze než konstatovat, že napadené rozhodnutí je zcela zákonné a věcně správné. Z tohoto důvodu krajský soud rozhodl, jak je ve výroku I tohoto rozsudku uvedeno, a žalobu zamítl jako nedůvodnou.

Výroky o náhradě nákladů řízení (výrok II a III) jsou odůvodněny ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s., neboť úspěšné žalované nevznikly náklady řízení nad rámec její běžné úřední činnosti (ani jejich přiznání nepožadovala) a žalobkyně nebyla v řízení úspěšná, pročež nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 15. června 2016

JUDr. Lukáš Hlouch, Ph.D., v. r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Běla Kotoučková